

HỒI 660

Đột Vi Huyết Chiến

Theo hiệu lệnh của chủ tướng, từng loạt, từng loạt tên mãnh liệt bắn ra, cứ sau một đợt tên phát xạ từ mười lăm máy bắn cung thì các binh sĩ nhanh chóng lắp tên mới vào, mười lăm máy khác tiếp tục buông tiễn, kỵ binh địch lọt vào xạ trình đều không thể thoát khỏi cảnh người rơi ngựa ngã, máu thịt tung tóe, tình cảnh thê thảm khiến người ta không nỡ nhìn.

Thế công của đội kỵ binh tiên phong bên Lý Nguyên Cát bị các máy bắn tên đập tan tành, hoảng loạn triệt thoái về phía Tây. Thuần thủ quân và tiên thủ quân tiến lên theo đường kỵ binh thối lui để thiết lập lại thế công, nhiệm vụ chính là kèm chế uy lực sát thương từ vũ khí hạng nặng của quân đột vây, tạo ra cơ hội cho đại quân của Khuất Đột Thông.

Đây là một trò chơi xem thử ai là người bị thương tổn lớn hơn.

Bất ngờ tiếng trống cảnh báo truyền đến từ thành lâu phía đông bắc thành Lạc Dương, lính phát cờ báo hiệu có địch nhân tấn công đến Đông môn.

Khấu Trọng và Dương Công Khanh đưa mắt nhìn nhau, lộ rõ thần sắc kinh sợ, việc này có thể kèm chế tám nghìn binh sĩ đóng giữ Lạc Dương thành không có cách nào tham gia vào cuộc chiến đột vây.

Quân đột vây đưa thuần mâu thủ và đao tiên thủ tạo thành đội tiên phong, vẫn theo tiết tấu trống trận, vượt qua lớp hào đã bị lấp, xung phong vào trận địch.

Tất cả giống như một cơn ác mộng không thể tỉnh lại cũng không thể thay đổi. Khấu Trọng thâm than trong lòng, Lý Thế Dân đúng là kỳ tài, mỗi chiêu đưa ra đều đánh trúng nhược điểm trí mạng của gã.

Quân Lý Nguyên Cát đột nhiên xuất hiện, hiện tại chuẩn bị tấn công vào Thượng Đông môn, buộc gã phải cải biến chiến thuật, giống như cao thủ đối mặt hoặc kỳ thủ đối cờ, mỗi nước đều chiếm hết tiên cơ, ép gã phải đánh theo ý đồ của đối thủ.

Ánh mắt Khấu Trọng nhìn về phía trái dòng Y Thủy, lòng nghĩ may mà có nhánh sông lớn này, bằng không nếu địch nhân trái phải giáp kích, e là toàn quân phải tiêu tan. Hắn

bổng thu nhiếp tâm thần, ngũ khí như chém đinh chặt sắt: “Bỏ Lạc Dương, toàn quân đột vây!”

Dương Công Khanh cười khở: “Đây là lựa chọn sáng suốt nhất.”

Lập tức sai lính cầm cờ phất cờ báo hiệu cho Vương Huyền Thứ ở trên thành lâu biết.

“Choang! Choang! Choang!”

Vương Huyền Thứ tự thân gióng chuông vang khắp thành lâu, dùng cách nhanh chóng nhất truyền tin đến toàn bộ quân thủ thành.

Khấu Trọng giơ cao Tỉnh Trung Nguyệt, giục ngựa xoay về hướng quân sĩ, hô vang: “Các huynh đệ! Khấu Trọng ta và mọi người sống chết cùng nhau, Khấu Trọng ta là người đầu tiên xung sát trận địch, cũng là người rời khỏi cuối cùng.”

Lời nói thật hào hùng bi tráng phối hợp với hình tượng vô địch của gã, đã kích động mạnh vào lòng quân, binh sĩ lập tức gầm lên: “Thiếu Soái quân tất thắng!” Tiếng gầm vang vang trên không trung, binh sĩ nơi nơi chiến ý đại thịnh liền kết cùng Khấu Trọng thành một khối, nguyện dốc sức vì chủ soái.

Khấu Trọng lộ ra nét cười tương phản với chiến trường tàn khốc, sáng láng như ánh dương quang, ung dung nói: “Sẽ có một ngày ta từ Trường Hạ môn trở lại Lạc Dương, tuyệt không thể là cửa khác.”

Hai mắt Dương Công Khanh hiện ra thần sắc mà chỉ có Khấu Trọng mới hiểu được, giơ tay lên hô theo: “Bất luận sinh tử, bọn ta mãi mãi đi theo Thiếu soái.”

Toàn quân lại gầm vang, nguyện lòng tử chiến.

Quân tiền phong đột nhiên dừng lại, dàn thành trận thế năm hàng cách đội ngũ quân địch chừng tám trăm bước. Hai hàng trước do một ngàn mâu thuẫn thủ tạo thành, ba hàng sau là đao tiễn thủ.

Ma Thường tiếp tục phát hiệu lệnh, hai cánh kỵ binh, mỗi cánh năm trăm người vòng sang hai bên, hình thành thế bảo vệ dọc sườn.

Trong thời gian thành bị vây, quân thủ thành không hề được chút thời gian nhàn rỗi nào, Ma Thường liên tục thao luyện ngày đêm, vào giờ phút sinh tử này đã bộc lộ rõ thành quả.

Bạt Dã Cương chỉ huy quân tiền phong, hai nhánh kỵ binh trái phải do Đoàn Đạt và Hình Nguyên Chân suất lãnh.

Hai đội kỵ binh mỗi đội hai mươi người của Đôn Hùng Tín và Quách Thiện Tài lúc này xuất thành ra hạ môn, bố trận phía sau.

Quân đội của Lý Nguyên Cát cũng lùi xa các máy bắn tên và bắn đá khoảng ngàn bước, yên lặng đợi mệnh lệnh, song phương tạm thời duy trì cục diện giằng co, đại chiến sẵn sàng bùng nổ.

Ánh mắt Khấu Trọng quan sát quân sĩ tiền phương của Khuất Đột Thông, đầu óc hết sức sáng suốt, đối với hình thế chiến trường không bỏ sót điểm nào, biết địch nhân vẫn không hay cao trại đã rơi vào tay Bạt Phong Hàn, bèn phát cờ hiệu.

Tĩnh Trung Nguyệt trở vào võ.

Khấu Trọng và Dương Công Khanh thúc ngựa tiến lên, hai ngàn kỵ binh theo sau, vượt qua lớp hào đã bị lấp, vòng về phía sau quân tiền phong.

Khấu Trọng nói với Dương Công Khanh: "Ngàn vạn lần không nên để Lý Nguyên Cát công phá vào sườn, đợi ta phá trận xong trở lại, bọn ta mới phát động toàn quân đột vây, nơi này giao cho Dương công!"

Dương Công Khanh gật đầu đáp ứng: "Thiếu soái cẩn thận!"

Khấu Trọng chính là linh hồn toàn quân, nếu gã vong mạng, quân đột vây chắc chắn rơi vào tình thế toàn quân tan vỡ.

Khấu Trọng khẽ cười đầy tự tin, giờ cao Thích Nhật cung trong tay, tay kia rút tên treo bên bụng ngựa đoạn dùng thủ pháp độc môn bắn ra bốn mũi tên, thúc ngựa tiến lên.

Bạt Dã Cương hiệu lệnh quân tiền phong dạt sang hai bên, nhường lối cho gã đi qua.

Không khí lập tức căng thẳng.

Kèn trận vang lên bên phía địch, một đội thuẫn thủ xông ra chúc thuẫn xuống đất, một đội khác tiến sát lên giờ thuẫn chéo lên, hình thành trận thế thuẫn bài bảo vệ hai mặt trên dưới cho tiền thủ phía sau.

Khấu Trọng một mình tiến lên trước trận, ngửa mặt cười vang: "Trong thiên hạ ai có thể ngăn cản Khấu Trọng ta!"

Nói xong phát xạ cường tiễn theo thủ pháp liên châu.

Dưới ánh sáng từ những bó đuốc của hai bên, từng mũi, từng mũi cường tiễn từ Thích Nhật cung bắn ra, mỗi mũi đều mang theo Loa Hoàn kinh, bắn thẳng vào trận địch.

“Coong! Coong! Coong!”

Thuần bài vỡ nát, máu thịt tung tóe, cường tiễn xuyên qua thuần bài như giấy mỏng, cắm vào thân người. Lần lượt từng thuần thủ ở hướng chính diện Khấu Trọng lần lượt ngã xuống. Máu nhuộm bình nguyên! Cường tiễn bắn ra từ Thích Nhật cung tựa như vĩnh viễn không ngừng, tiễn thủ đằng sau mất đi sự bảo vệ của thuần bài, liên tục trúng tên lao xao như lá khô bị cuồng phong quét sạch, chỉ đành giương mắt lên nhìn tử thần đoạt mạng.

Khấu Trọng vừa mới ra tay đã khiến địch nhân mất vía, sĩ khí toàn quân dâng cao, gầm vang trợ uy. Bên địch thấy tình thế không ổn, kèn trận vang lên, quân tiên phong đồng loạt áp sát quân đột vây, lại tách ra làm hai cánh để kỵ binh tiến lên.

Quân Lý Nguyên Cát lập tức phối hợp, quân tiên phong bắt đầu tấn công máy bắn tên và Phi Thạch đại pháo.

Dương Công Khanh ở phía sau biết đã đến lúc, dùng đuốc phát ra tín hiệu cho cao trại.

Tiếng trống vang lên bên phía cao trại, Bạt Phong Hàn xuất hiện tại tòa tiền tháp, hét lớn: “Khí số Lý Đường đã tận! Thiếu Soái quân vô địch thiên hạ!”

Quân đột vây ngoại trừ Dương gia quân, không hề biết sự tình địa đạo, đột nhiên thấy cao trại đã do bên mình khống chế, ai cũng không dám tin, lập tức quân tâm phần chấn, đồng thanh reo hò.

Ngược lại bên địch nhân ai nấy đều lo lắng, không rõ thực hư, cảm thấy bị uy hiếp từ phía sau, lập tức tình trạng hỗn loạn lan truyền toàn quân như ôn dịch.

Khấu Trọng không để lỡ mất cơ hội tốt, hét lớn: “Các huynh đệ theo ta tiến lên!”

Âm thanh chấn động màng nhĩ, hai mươi kỵ binh tinh nhuệ theo gã xung trận, dùng chiến thuật xuyên phá, xông thẳng vào trận địch chém giết.

Số nhân mã còn lại vẫn giữ vững vị trí dưới sự chỉ huy của Ma Thường, chống đỡ địch nhân công kích, từng làn mưa tên bay đầy trời bắn vào đại quân địch nhân, quân sĩ giờ thuần gió mâu, vừa tiến lên vừa nghiêm chỉnh trận thế chờ đợi giây phút xáp lá cà.

Dương Công Khanh vòng lại hậu phương, phối hợp với quân sĩ từ trong thành rút ra, đồng thời chịu trách nhiệm tổng chỉ huy toàn cục.

Máy bắn tên và Phi Thạch đại pháo không ngừng phát xạ, phối hợp với quân sĩ Vương Huyền Thứ cố thủ tường thành phía Nam, đánh tan nhiều đợt tấn công của cánh quân Lý Nguyên Cát.

Song phương liên tục điều binh khiển tướng.

Khuất Đột Thông do mất cao trại mà trận thế đại loạn, lại không nắm được thực lực của Bạt Phong Hàn, đành phái ra một cánh kỵ binh năm ngàn người, bố trí thành hậu trận đối diện cao trại nhằm ứng phó với công kích từ phía sau.

Trên chiến trường, tiếng la hét chém giết vang trời, chẳng khác nào địa ngục nhân gian.

Khấu Trọng một mình một ngựa đi đầu, Thích Nhật cung trên tay liên tiếp buông tiễn, chuyên chọn các tiễn thủ bên địch có tầm uy hiếp xa mà hạ thủ, tên bắn ra vô cùng biến hóa khiến lòng quân bên địch nhiều loạn, gã cùng hai mươi kỵ binh ào ào như lốc tiễn vào hàng ngũ bộ binh địch.

Gã xếp cung lại, Tinh Trung Nguyệt xuất vỏ, Loa Hoàn kinh phát ra bao phủ xung quanh, cả đội nhân mã giống như một cây Tinh Trung Nguyệt to lớn còn gã chính là mũi đao sắc bén, chẻ đôi đội hình tiền phong của địch nhân, cắm thẳng vào toán kỵ binh địch ở phía sau quân tiền phong.

Kỵ binh địch từ bốn mặt xông lên ngăn cản nhưng không ai là đối thủ của gã, thủ hạ thấy chủ soái dũng mãnh như thế, người người bất chấp an nguy bản thân gấp rút theo sát, giết địch kháng địch, soái kỳ của gã đi đến đâu người đổ ngựa lông đến đó, chiến cuộc thảm liệt đến cực điểm.

Tâm thần Khấu Trọng tiến nhập cảnh giới "tĩnh trung nguyệt", xem quân lực địch nhân đông gấp bội như không có, nắm chặt lấy cây cờ lớn, một tay múa cờ, một tay múa đao, cờ cuộn đao tung, nhắm đến chỗ soái kỳ của Khuất Đột Thông, không ai có thể cản trở gã lúc này.

Ma Thường vẫn kiên cường thủ vững trận thế, may là Khấu Trọng đã làm loạn đội ngũ tấn công bên địch nhân, khiến áp lực lên quân sĩ của y giảm hẳn. Ma Thường chờ địch nhân tiến đến cự ly chừng năm mươi bước, hạ lệnh đao tiễn thủ thu cung bạt đao, xung phong tiến lên, ào vào đội hình chưa chỉnh đốn của đối phương mà chém giết, lợi dụng sĩ khí bên mình đang dâng cao mà đem toàn lực bộ binh, kỵ binh phản công.

Tổng cộng hai cánh kỵ binh của Đôn Hùng Tín và Quách Thiện Tài là gần sáu mươi người, phân thành hai đường nghênh tiếp hai cánh kỵ binh địch, chém giết đến thiên hôn địa ám, trăng sao ảm đạm, đất rung núi lở.

Quân sĩ Lý Nguyên Cát tấn công vào sườn quân đột vây bị máy bắn tên và Phi Thạch đại pháo kèm giữ ngoài hai trăm bước, một tấc cũng khó tiến lên được.

Đằng sau quân địch lại là một quang cảnh khác, cổng lớn cao trại rộng mở, gần ngàn tù binh của Đường quân và công sự binh không tác chiến, bị Bạt Phong Hàn và gần năm trăm Phi Vân vệ đoạt mất chiến mã rồi dùng cung tên uy hiếp bắt xuất trại, liều mạng chạy về phía trận địa kỵ binh dàn hàng ngang phía trước. Bạt Phong Hàn mượn sự yểm hộ của đám người này, suất lĩnh Phi Vân vệ bám theo sát.

Chỉ huy đội kỵ binh là đại tướng tâm phúc Phùng Lập Bản của Lý Nguyên Cát. Y trông mắt nhìn Bạt Phong Hàn tấn công đến, vẫn không tài nào hạ lệnh cho thủ hạ phóng tiễn bởi địch nhân lẫn trong đám tù binh hỗn loạn. Thời cơ tức thì trôi qua, lập tức năm ngàn kỵ binh bị đám tù binh khiến rối loạn, quân đột vây dưới sự dẫn dắt của Bạt Phong Hàn khí thế bùng bùng, thế như chẻ trúc cắt đôi đội hình kỵ binh. Tù binh lại trốn chạy tứ tán khiến kỵ binh không có cách hữu hiệu nào chống lại phản kích, cho dù nhân số hơn đôi phương đến mười lần, vẫn loay hoay như gà mắc tóc.

Cao trại chìm trong biển lửa, bốc cháy bùng bùng, khói cuộn ngất trời, tăng thêm uy thế của quân đột vây.

Ai đủ nhãn tâm, kẻ đó có khả năng sống sót.

Khuất Đột Thông và chư tướng thủ hạ ở trung tâm toàn quân, đột nhiên phát giác mình sa vào hiểm cảnh, phía sau là Bạt Phong Hàn đang đến, phía trước là kỵ đội say máu của Khấu Trọng, hai đội quân đều không thể ngăn trở, lại lấy soái kỳ của hắn làm mục tiêu. Không còn cách nào khác, năm ngàn kỵ binh trung quân, phải di chuyển sang hướng Tây, hy vọng hợp lại với đại quân Lý Nguyên Cát, chặn chính lại khí thế.

Soái kỳ vừa động, toàn quân lập tức bị ảnh hưởng.

Quân đột vây gầm vang, phẫn đấu giết địch.

Ba cánh quân của Ma Thường, Đôn Hùng Tín, Quách Thiện Tài đuổi sát, Đường quân thua chạy tan tác.

Dương Công Khanh biết đã đến lúc, hạ lệnh cho Vương Huyền Thứ đem toàn thể quân sĩ giữ Lạc Dương rút lui.

Trong thành tức thì khói lửa bùng bùng, vốn dĩ trên các con đường và tường thành đã chất đầy củi khô từ trước, sau khi châm lửa liền cháy ngùn ngụt, cắt đứt tường thành phía nam với tất cả các thông đạo, khiến Đường quân khi vào thành không thể truy kích.

Lúc này Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đang ở giữa trung tâm chiến trường thây chất đầy đồng, máu chảy thành sông, cuối cùng cũng đã hội quân, địch nhân thối lui về phía Tây như nước triều rút xuống, con đường đột vây đã vô cùng thông thoáng. Nhưng Khấu, Bạt biết rõ con đường phía trước vẫn còn nhiều gian nan, địch nhân lui mà không loạn, hơn nữa đại quân chủ lực của Lý Thế Dân vẫn chưa hiện thân, đó mới là uy hiếp trí mạng với quân đột vây.

Chiến tranh diễn ra hùng tráng, quân đột vây trước tiên phá hủy ba chiếc cầu phao bắc qua Y Thủy, vừa đánh vừa lui, liền quân Lý Nguyên Cát và Khuất Đột Thông sau khi hội quân, tập hợp thành năm vạn gồm bộ binh và kỵ binh, đuổi theo ráo riết.

Quân đột vây lui đến trận địa trên ngọn núi gần lối ra phía Nam của địa đạo, lập tức toàn quân phản kích, cộng thêm toán quân dồi dào sinh lực của Từ Tử Lăng, cuối cùng ổn định trận thế, bức đại quân Lý Nguyên Cát phải thối lui.

Từ lúc mở cửa thành xuất kích đột vây, đến lúc này, hai bên đều có thương vong, quân đột vây một vạn tám ngàn người giảm xuống còn một vạn rưỡi, gần ba ngàn người chết trận, còn mất thêm ba tướng Vương Long, Tiết Đức Âm và Sướng Giang. Quân Đường tử thương hơn sáu ngàn, tình hình chiến trường hết sức thảm liệt.

Vương Huyền Thứ vận chuyển thành công hàng loạt chiến mã đến trận địa trên núi, đương nhiên bao gồm cả Vạn Lý Ban của Từ Tử Lăng và Tháp Khắc Lạp Mã Can của Bạt Phong Hàn. Hành động này là bộ phận trọng yếu trong đại kế đào vong, tất cả nhất định phải chuyển thành kỵ binh, mới có thể dùng phương pháp cơ động và thần tốc nhất để tránh né được quân địch cản trở, đào thoát khỏi thế lực phạm vi của địch nhân.

Dưới ánh nắng sớm hắt lên từ chân trời phía đông, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn và Dương Công Khanh đứng tại cao điểm ở trận địa trên núi, quan sát tình thế đại quân của Lý Nguyên Cát.

Khắp người bọn họ đều đầy máu, cũng không phân biệt được là máu của địch nhân hay là máu của bọn họ.

Tuy đột vây thành công đến đây, thế nhưng bốn người không ai không thấy trầm trọng, có cảm giác nguy cơ phủ giăng bốn phía. Cho đến lúc này, bọn họ vẫn không biết được đại quân Lý Thế Dân đang ở đâu.

Trải qua hai canh giờ kịch chiến, quân đột vây đều đã mệt mỏi, khó mà duy trì khí thế như mãnh hổ giống vừa rồi để tiếp tục ứng phó được với một trường kịch chiến khác.

Lạc Dương thành đã bị địch chiếm, cờ xí Đại Đường phát phới trên đầu thành như muốn diêu vũ dương oai với bọn họ. May mắn là cao trại đã bị cháy thành tro bụi, cũng cho bọn họ có cảm giác thu được chút thành tựu chiến thắng.

Tuy biết sách lược của Lý Thế Dân là trước hết làm giảm nhuệ khí của bọn họ, đợi cho mệt mỏi thì truy kích tiêu diệt, thế nhưng bọn họ không còn lựa chọn nào khác, hiện tại đã hăm thân vào bẫy, chỉ biết chờ vận mệnh truy sát.

Lúc này Ma Thường đến báo, tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa, lúc nào cũng có thể lên đường chạy trốn.

Bạt Phong Hàn trầm giọng hỏi: “Phương Nam có động tĩnh gì không?”

Ma Thường lắc đầu: “Tất cả như thường, chủ lực đại quân của Lý Thế Dân không thể mai phục con đường phía trước được, chỉ cần ngựa của bọn ta chạy đủ nhanh, có thể thoát khỏi trước khi Đường quân phong tỏa Thợ An và Y Khuyết đầu nguồn Y, Lạc.”

Bọn họ có thiết lập đồn canh trên gò cao phía nam, bất kể nơi đó gió khu vực động ra sao đều không thoát khỏi tai mắt bọn họ.

Dương Công Khanh than: “Đây chính là sách lược của Lý Thế Dân, nhìn ra được bọn ta chạy về phía nam, sau khi đột vây nhất định phải ngày đêm kiểm trình xuyên qua quan khẩu giữa Thợ An và Y Khuyết, còn hấn thì từ thủy đạo bất cứ lúc nào cũng có thể ngăn cản, mặt khác, Lý Nguyên Cát và Khuất Đột Thông phong tỏa con đường sau lưng bọn ta, khiến bọn ta bị khốn giữa hai dòng Y, Lạc.”

Khấu Trọng nhìn về xa xa bên trái dòng Lạc Thủy, kiên quyết nói: “Cuộc chiến đột vây chính là so sánh tốc độ của hai bên, ai hành động nhanh người đó thành công. Chúng ta lập tức lên đường, men theo bờ tây Y Thủy mà xuôi nam, bọn ta phụ trách đoạn hậu.”

Ma Thường lĩnh mệnh đi liền.

Từ Tử Lăng hồ hững nói: “Lý Thế Dân đang ở trong thành.”

Mọi người đều ngạc nhiên.

Dương Công Khanh kinh sợ hỏi: “Tử Lăng vì sao có suy nghĩ này?”

Từ Tử Lăng nói: “Cho dù Lý Thế Dân đoán được bọn ta có thể chạy về phía nam, nhưng cũng chỉ là phỏng đoán. Với tác phong luôn chắc chắn của hấn, chiến lược tốt nhất là lấy bất biến ứng vạn biến, sau khi nắm được lộ tuyến đào tẩu của bọn ta, tại thành nội tập hợp đội thủy sư thuyền, đợi trời sáng sẽ chia thủy quân làm hai, xuôi dòng Y Thủy và Lạc Thủy đuổi

theo. Lúc đó thế chủ động hoàn toàn nằm trong tay hắn, còn bọn ta phải ứng phó với Đường quân tại Thọ An và Y Khuyết, trước có cản trở sau không đường lui, chỉ còn cách chờ bị bắt."

Bạt Phong Hàn gật đầu đồng ý: "Lời Tử Lăng rất có lý!"

Từ Tử Lăng nói tiếp: "Đợi sau khi tháo dỡ chướng ngại vật trên hai con sông, đó là thời khắc đội thủy sư của Lý Thế Dân hành động."

Lời vừa mới dứt, trên Lạc Thủy phía Tây Nam Lạc Dương xuất hiện bóng buồm mờ mịt, đội thủy sư thuyền của Lý Thế Dân cuối cùng đã hiện thân.

Khấu Trọng từ sâu trong lòng cảm thấy lựa chọn chạy theo bờ tây Y Thủy là tuyệt đối chính xác. Gã hét lớn: "Hảo tiểu tử! Xem thử ngựa bọn ta hay thuyền các ngươi nhanh, bọn ta đi!"

Bốn người Khấu Trọng cùng hơn bốn trăm Phi Vân vệ đoạn hậu, toàn thể nhảy lên mình ngựa, đuổi theo đội ngũ đang tiến về phương Nam.

Trống trận bên địch vang vang, toàn thể kỵ binh xuất động, vượt quá hai vạn người, lại không có cố kỵ gì, dưới sự chỉ huy của Lý Nguyên Cát đuổi theo xuống, không cho bọn họ bất cứ cơ hội nghỉ ngơi nào.

Lý Thế Dân bố trí chiến lược siêu việt, mở ra thiên la địa võng, muốn quét sạch quân đột vây. Đến lúc này quân đột vây đã mất hết ưu thế và sự chủ động, chẳng khác gì chuột đang bị mèo vờn.

Trong tình thế ác liệt này, đấu chí phản kích của Khấu Trọng dâng lên mạnh mẽ, cho dù kết cuộc quân đột vây bị tiêu diệt hoàn toàn, cũng phải bắt Lý Thế Dân chịu thiệt hại trầm trọng nhất.

- o O o -